29/05/2019

Μνήμη της Αγίας Οσιομάρτυρος Θεοδοσίας

/ Βίοι Αγίων

Του Επισκόπου Μεσαορίας Γρηγορίου

Σήμερα η Αγία μας Εκκλησία τιμά τη μνήμη της Αγίας Οσιομάρτυρος Θεοδοσίας, η οποία γεννήθηκε από Χριστιανούς και πλούσιους γονείς στην Κωνσταντινούπολη, στα χρόνια του αυτοκράτορα Θεοδοσίου του Γ΄, του Αδραμυττηνού (716 μ.Χ.).

Μετά το θάνατο του πατέρα της, η μητέρα της την προετοίμασε μέσω της μορφώσεως και της ζωής της Εκκλησίας στην ολοκλήρωση της προσωπικότητάς της. Η Αγία Θεοδοσία επιδόθηκε με ζήλο στην απόλυτη αφοσίωση στο θέλημα του Θεού, με ταπείνωση και άσκηση καθημερινή. Ο δρόμος αυτός, της άσκησης και της εγκράτειας, την οδήγησε σε μοναστήρι, όπου δοκιμάστηκε και αργότερα εκάρη μοναχή.

Όταν πέθανε και η μητέρα της, μοίρασε τη μεγάλη περιουσία της στους πτωχούς, τις χήρες και τα ορφανά, και επιδόθηκε με μεγαλύτερο ζήλο στην άσκηση και τη νηστεία στη Μονή της, η οποία ευρίσκετο κοντά στο «Σκοτεινόν φρέαρ» και τη λεγόμενη «Άσπαρον στέρνην».

Δέκα χρόνια μετά την κουρά της στο μοναστήρι, ξέσπασε ο απηνής διωγμός κατά των υποστηρικτών των ιερών εικόνων. Όταν δε οι απεσταλμένοι του αυτοκράτορα

αποπειράθηκαν να καλύψουν στη Χαλκή Πύλη στην Κωνσταντινούπολη την εικόνα του Χριστού, η Θεοδοσία μαζί με άλλες γυναίκες, γκρέμισαν από τη σκάλα τους επίδοξους εικονομάχους. Αμέσως, συνελήφθησαν όλες και τις μεν άλλες γυναίκες τις σκότωσαν επί τόπου, τη δε Θεοδοσία έσφαξε κάποιος εκ των δημίων, χαρίζοντάς της την ουράνια βασιλεία.

Δεν απουσιάζουν κι αυτά τα θλιβερά περιστατικά στη δισχιλιετή ζωή της Ορθοδόξου Εκκλησίας, είτε των μαρτύρων γυναικών, είτε όλων εκείνων που βίωσαν τη λαίλαπα των Τούρκων στις 29 Μαΐου του 1453 στην Επτάλοφο Πόλη.

Σήμερα, θυμούμαστε εκείνη την αποφράδα ημέρα. Ηχεί στη μνήμη του μυαλού μας το «Ἑάλω ἡ Πόλις» και η αξιοπρεπής απάντηση του Παλαιολόγου στον Πορθητή: «Τὸ δὲ τὴν πόλιν σοὶ δοῦναι, οὔτ’ ἐμόν ἐστιν οὔτ’ ἄλλου τῶν κατοικούντων ἐν ταύτῃ· κοινῇ γὰρ γνώμῃ πάντες αὐτοπροαιρέτως ἀποθανοῦμεν καὶ οὐ φεισόμεθα τῆς ζωῆς ἡμῶν» (=Το να σου παραδώσω την Πόλη ούτε δικό μου δικαίωμα είναι ούτε κανενός άλλου από τους κατοίκους της· γιατί όλοι με μια ψυχή προτιμούμε να πεθάνουμε με τη θέλησή μας και δε λυπόμαστε για τη ζωή μας).

Με ευλάβεια, σιωπή και προσευχή μνημονεύουμε τους Ρωμιούς της Επταλόφου Πόλεως, της Κωνσταντίνου Πόλεως.